

תפ"ח 6174/08/13 - מדינת ישראל נגד עמאר אבו דקה, האדי מוסא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

29 דצמבר 2014

תפ"ח 6174-08-13 מדינת ישראל נ'
אבו דקה (עציר) ואח'

לפני:

כב' סגן הנשיא מנחם פינקלשטיין - אב"ד כב' השופטת
ליאורה ברודי כב' השופט רמי אמיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. עמאר אבו דקה (עציר)
2. האדי מוסא (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יעל בן שמואל

ב"כ הנאשם 2: עו"ד נחמן בטיטו ועו"ד אורטל סיוון

משפחת המנוח ובאת כוחם - עו"ד רותי אלדר

הנאשם 2 הובא באמצעות שב"ס

גזר דין

(בעניינו של הנאשם 2, האדי מוסא)

כללי

1. ביום 22.10.2012, בשעת ערב, נתקלה כנופיית פורצים שפעלה במושב אביחיל שבאזור השרון - בתושב המקום, יצחק אלגבי ז"ל (להלן: "אלגבי", "יצחק", או "המנוח"). אלגבי התגורר עם בני משפחתו בבית הנמצא ברח' השומר 25 (להלן: "הבית"), ובסמוך לבית זה מתגוררת בתו ומשפחתה ביחידת דיור נפרדת (להלן: "יחידת הדיור"). בסמוך לשעה 19:00 הגיעו הפורצים ליחידת הדיור, ובאותו זמן יצא אלגבי מביתו וצעד לכיוון יחידת הדיור כדי לקחת כיכר לחם לביתו. בהגיעו ליחידת הדיור הפתיע אלגבי את הפורצים והחל מאבק שבמהלכו נדקר אלגבי למוות.

עמוד 1

2. לאחר חקירה, אותרו שלושת הפורצים, והם: עמאר אבו דקה (**הנאשם 1**), האדי מוסא (**הנאשם 2**) ואכרם פרגאללה (להלן: "**אכרם**"). אכרם הפך לעד מדינה, ואילו כנגד השניים האחרים הוגש כתב אישום שייחס לכל אחד מהם עבירה של רצח המנוח וכן עבירות נוספות (עד המדינה, אכרם, הועמד לדין בנפרד, ולא יוחסה לו אחריות לגרימת מותו של המנוח).
3. כתב האישום הוגש באוגוסט 2013, ושמיעת הראיות החלה באפריל 2014 והסתיימה באוקטובר 2014. לאחר סיום שלב ההוכחות, ובמסגרת שלב הסיכומים, הודיעו באי כוח המאשימה וב"כ הנאשם 2, כי הגיעו להסדר טיעון בעניינו של הנאשם 2. יצוין כי הסדר הטיעון נעשה לאחר שבאי כוח הצדדים שמעו גם את הערות בית המשפט.
4. לפי הסדר הטיעון, הותר לנאשם 2 לחזור בו מכפירתו, והוא הודה בכתב אישום מתוקן. השוני המהותי הוא בעבירה שמיוחסת עתה לנאשם, והיא עבירת הריגה, חלף עבירת רצח שבה הואשם בכתב האישום המקורי (בחלק העובדתי דומה כתב האישום המתוקן לכתב האישום המקורי).
5. העונשים שיוטלו על הנאשם 2, לפי הסדר הטיעון, הם עונש מאסר בפועל מוסכם של 13 שנות מאסר. כמו כן יופעל עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים, כאשר חציו יופעל במצטבר, כך שעונש המאסר בפועל הכולל יעמוד על 13.5 שנות מאסר, בניכוי תקופת המעצר.
- כמו כן התבקשו, בהסכמה, להטיל על הנאשם 2, שלוש שנות מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות מסוג פשע, וכן עונשי מאסר על תנאי קצרים יותר בגין עבירות אחרות.
- באשר לפיצויים, תבקש המאשימה לחייב את הנאשם 2 בתשלום פיצוי מקסימאלי למשפחת המנוח, בעוד שההגנה תהיה חופשית לטעון בעניין זה.
- כמו כן תבקש המאשימה להטיל על הנאשם 2 קנס (ותקופת מאסר אם הקנס לא ישולם). ההגנה תבקש להימנע מכך. מטעם המאשימה הובהר שמדובר בבקשה לקנס סמלי, באשר הרכיב הכספי העיקרי במסגרת גזר הדין צריך להתבטא בעיקר בהטלת פיצויים.
6. ביום 2.12.2014 הרשענו את הנאשם 2 לפי הודייתו במסגרת הסדר הטיעון, בעבירה של הריגה, וכן בעבירות של כניסה והתפרצות למקום מגורים; ניסיון כניסה והתפרצות למקום מגורים; קשר לפשע; שהייה בלתי חוקית בישראל.
- לאחר מכן הפרדנו את הדיון בעניינו של הנאשם 2 מהדיון בעניינו של הנאשם 1.
7. **גזר דין זה - עניינו בנאשם 2 בלבד.** נדגיש כי אין בכל מה שנאמר בגזר דין זה כדי להשליך, במישרין או בעקיפין, על עניינו של הנאשם 1 שיוכרע בנפרד.

כתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם 2 - העובדות

8. שני הנאשמים ואכרם קשרו קשר, עובר ליום 22.10.2014, לפרוץ לבתים ולגנוב כלי רכב באזור השרון. שניהם תושבי השטחים, ולאף אחד מהם לא היה אישור כדן לכניסה ולשהייה בתחומי מדינת ישראל. לצורך ביצוע הפריצות, התקשר אכרם לאדם בשם מרואן, וביקש ממנו, תמורת 300 ₪, להסיע את השלושה למקום ההתפרצות המתוכנן בסמוך לכביש החוף.
9. ביום 22.10.2012, בשעה 18:00 לערך, אסף מרואן ברכבו את השלושה בעיר טייבה. אכרם הנחה את מרואן להגיע למושב אביחיל. בסמוך לשעה 18:30 ירדו השלושה מהרכב, ומרואן החל בנסיעה חזרה לטייבה.
10. בשלב זה החלו הנאשמים לתור אחרי מבנה מתאים להתפרצות, כאשר בידיהם כלי פריצה, לרבות מברגים. תחילה הגיעו למשק ברח' השומר 19, והנאשם 1 ניסה, באמצעות מברג גדול, לפרוץ את דלת הבית. הניסיון לא צלח, מאחר שהאזעקה באותו בית החלה לפעול.
11. שני הנאשמים ואכרם המשיכו לכיוון המשק של אלגבי. בהגיעם ליחידת הדיור, פרץ הנאשם 1 את החלון, נכנס פנימה ופתח את הדלת לנאשם 2 ולאכרם. באותו זמן צעד כאמור המנוח לעבר יחידת הדיור, ובהגיעו לשם הפתיע את הפורצים, כאשר הבחין בדלת הפתוחה ונכנס פנימה, שם פגש בנאשם 1. אלגבי אחז בחולצתו ובצווארו של הנאשם 1 כדי למנוע ממנו לצאת מיחידת הדיור. במהלך המאבק דקר הנאשם 1, באמצעות מברג, את אלגבי בבית החזה, ואילו נאשם 2 חבט בראשו של אלגבי באמצעות מברג שהיה בידו, במטרה לסייע לנאשם 1 במאבק.
12. כתוצאה מהמאבק ומהדקירה בבית החזה, שהייתה עמוקה, נגרם לאלגבי נזק חמור לוותין ולקרומ הכיפורה. בנוסף לכך נגרמו למנוח פציעות וחבלות בראש, בזרועות ובכתף ימין. המנוח נפל בפתח יחידת הדיור ונפטר כעבור זמן קצר.
13. לאחר שאלגבי נפל, נמלטו השלושה, תוך שהזעיקו את מרואן לחזור למקום ולמלטם. לבקשת השלושה, הסיע אותם מרואן למסעדה בבאקה אל גרביה. השלושה אכלו במסעדה, ולאחר מכן ביקשו ממרואן להסיע אותם לעיר חדרה כדי שיוכלו להמשיך ולבצע התפרצויות נוספות באותו לילה.

ראיות לעניין העונש

14. הנאשם 2 הוא בן 23, ובמועד האירוע היה כבן 21 שנים. ברישום הפלילי שלו - תיק פלילי אחד משנת 2010, שבו הורשע בעבירות של התפרצות לבית מגורים עם אחר, ובעבירות נלוות, ונדון לשנה מאסר וכן לעונשי מאסר על תנאי (שהארוך שבהם הוא שיופעל בהליך דנן).
15. הוגשה לנו הצהרת נפגע עבירה שכתבו אלמנתו של המנוח וארבעת ילדיו. כמו כן שמענו את דבריהם הנרגשים של האלמנה, גב' ליאורה אלגבי, את אחיו מר חיים אלגבי, ואת בתו הצעירה גב' לירן אלגבי (דברי שני האחרונים הוגשו גם בכתב).
- לפני שנביא את עיקרי דבריהם, נציין כי ליבנו עם בני המשפחה השכולה, שחרף אסונם הכבד התגלו לפנינו

בהתנהגותם המכובדת לאורך הדיונים המשפטיים בהליך זה. שמענו מפי ב"כ המאשימה כי קשה אמנם תחושתם של בני המשפחה לנוכח הסדר הטיעון, ואולם הם מבינים את הטעמים שביסוד גיבושו.

16. יצחק אלגבי ז"ל תואר על ידי בני משפחתו כאדם טוב וערכי, יקר ואהוב, עמוד התווך של המשפחה כולה, ו"הלב הפועם" בכל מקום שנכח בו.

יצחק מבני ברק נישא בשנת 1975 לליאורה, בת מושב אביחיל, ולאחר מספר שנים חזרו בני הזוג למושב והשתקעו בו. יצחק הפך למושבניק ועבד במשק, בגידול תרנגולי הודו ובפרדס. את עבודתו עשה באהבה רבה, מבוקר עד ערב, שבעה ימים בשבוע. אפי"נה אותו הנתינה האין סופית לזולת. הוא היה מעורב מאוד בחיי הקהילה ושימש כ"כותל" לכל הסובבים אותו.

יצחק היה דמות משפחתית למופת - לאשתו, לילדיו ולנכדיו. הוא היה המפרנס העיקרי, והקנה לבני משפחתו ביטחון כלכלי ואישי. היה מעורב באופן עמוק ומהותי בחיי ילדיו ונכדיו. סופר לנו שגם ביום האירוע שמרו יצחק וליאורה על הנכדים. הנכד עמית, בנה של הבת לירן, רצה פרוסת לחם לחביתת "עין", ויצחק יצא מביתו ליחידת הדיור כדי להביא לחם, ונתקל בפורצים. בתו לירן היא שמצאה אותו ראשונה מוטל בפתח הבית, חבול ומוכה.

בני המשפחה תיארו בפנינו כיצד השתנו חייהם מאז אותו היום. תחושת הביטחון במושב כבר איננה קיימת. אנשים מסתגרים בבתיים, ומוסיפים מערכות הגנה לבתים ולחצרות. בני המשפחה עוברים טיפולים פסיכולוגיים וקבוצות תמיכה. הנכד עמית חש אשמה על מות הסבא שלו. לירן סיפרה כי קיבלה החלטה להעתיק את ביתה למקום אחר.

הגם שאין ניתן לתאר או לכמת את הנזקים העצומים שנגרמו לבני המשפחה, ושאין למלא את התהום שנפערה בחייהם, סבורים בני המשפחה שאין לפטור "את האשמים במותו של איציק מלשאת בתשלום פיצויים למשפחה..."

דבר הנאשם 2 לעונש

17. הנאשם 2 הביע בדברו לעונש חרטה על מעשיו והשתתפות בצערה של משפחת המנוח.

טיעוני ב"כ הצדדים

18. שני הצדדים ביקשו כי נכבד את הסדר הטיעון ופירוט את נימוקיהם לכך. **ב"כ המאשימה, עו"ד קלר**, הבהיר שהסכמה זו גובשה לאחר מחשבה רבה, על דעת הגורמים הבכירים בפרקליטות, ומתוך הבנת הקשיים הראייתיים הנוגעים במיוחד לעניינו של הנאשם 2. תשומת לב מיוחדת ניתנה בהקשר זה להערותיו של בית המשפט בשלב הסיכומים. הדברים גם הוסברו בהרחבה לבני משפחתו של המנוח.

כשיקולים לחומרא - מנה ב"כ המאשימה את קיומו של האירוע העברייני בצוותא, ובשעת ערב, על הסכנות הנובעות מכך; את החלטתו השגויה של הנאשם 2 להצטרף למאבק, במקום לנתק מגע; ואת אי הושטת העזרה למנוח שנותר על הקרקע מתבוסס בדמו. כשיקולים לקולא מנה את גילו הצעיר יחסית של הנאשם 2, העובדה שלא הוא מי שדקר את הדקירה הקטלנית, והקושי של תושב שטחים בביצוע עונש מאסר.

19. **ב"כ הנאשם, עו"ד בטיטו**, הצטרף לעמדת חברו בבקשה שנכבד את הסדר הטיעון. הוא עמד בדבריו על כך שהסדר הטיעון התקבל לאחר פגישות רבות עם צמרת פרקליטות המחוז - הן במהלך שמיעת הראיות, ובמיוחד במהלך הסיכומים ולאחר הפנמת הערותיו של בית המשפט. הסדר הטיעון משקף את הסיכומים והסיכונים שהיו לכל צד - במצב הראייתי הלא-פשוט לגבי הנאשם 2. ההסכמה שהושגה היא מאוזנת, הן ביחס להכרעת הדין והן לגבי עונש המאסר בפועל. כנימוקים עיקריים לקולא באשר לעונש, מנה הסנגור את הודייתו של הנאשם 2 ולקיחת האחריות לגבי מותו של המנוח, את גילו הצעיר, וכן שברישומו הפלילי הקודם של הנאשם 2, יש תיק פלילי אחד בלבד.

20. בין ב"כ הצדדים ניטשת מחלוקת ביחס לרכיב הפיצויים. ב"כ המאשימה סבור שחלים במקרה זה כל השיקולים המצדיקים לחייב את הנאשם 2 בפיצויים למשפחת המנוח, והוא מבקש שפיצויים אלה יהיו בגובה המרבי האפשרי. לעומתו, סבור ב"כ הנאשם 2 כי אין טעם בחיובו של הכלוא לתקופה כה ארוכה בתשלום פיצויים, שאין לו ולמשפחתו כל אפשרות לעמוד בהם. עוד ביקש שסוגיית הפיצויים תידון לאחר שיתיים עניינו של הנאשם 1.

לחלופין ביקש הסנגור כי אם יורה בית המשפט על חיוב בפיצויים - יהיה שיעורם נמוך.

שני הצדדים הגישו לפנינו אסמכתאות שונות בעניין זה.

דין והכרעה עונשית

21. לאורך ישיבות ארוכות שמענו את מסכת הראיות בפרשה עצובה זו, שבה לדאבון הלב מצא את מותו, על לא עוול בכפו, יצחק אלגבי זכרו לברכה. סבורים אנו שהסדר הטיעון בעניינו של הנאשם 2 הוא הולם ומידתי, ומוצאים אנו כי מן הראוי לכבדו. אכן, כפי שהוזכר לעיל, גם אנו, בשלב הסיכומים, הערנו הערותינו לשני הצדדים, ובין השאר עמדנו על הקשיים המשפטיים העומדים בפני המאשימה - בשיטת ההסדרה המשפטית הנוכחית של עבירות ההמתה במשפט הישראלי - אם תעמוד על בקשתה המקורית כי הנאשם 2 יורשע בעבירת רצח. מן הראוי להזכיר כי גם בכתב האישום המקורי לא ייחסה המאשימה לנאשם 2 (וגם לא לנאשם 1) כי חפץ במותו של המנוח; על כן, הוא הואשם בעבירה של רצח אגב ביצוע עבירה (לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**")), ולא בעבירה של רצח בכוונה תחילה (לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין).

22. יש מקום גם להדגיש עובדה שלא צוינה אומנם בכתב האישום (לא בזה המתוקן ולא בזה המקורי), אך שני הצדדים אינם חלוקים לגביה, ועל כן רשאים אנו להתחשב בה. הכוונה היא לכך שבחלוקת התפקידים בין הפורצים - תפקידו של הנאשם 2 היה לשהות מחוץ ליחידת הדיור הנפרצת. הוא אומנם חש למקום המאבק והיכה בראשו של אלגבי באמצעות מברג (בחלק הקהה), כמתואר בכתב האישום המתוקן, ואולם אין לשלול כי הדבר היה **לאחר** שהמנוח כבר נדקר באותה דקירה, קטלנית, בבית החזה. יצוין בהקשר זה כי עמדתה העקבית של המאשימה היא שהנאשם 2 לא דקר כלל את המנוח (היא סבורה שהנאשם 1 עשה זאת, ואולם מובן שבכל הנוגע לשאלה מי הוא הדוקר הקטלני, לא נדון כלל ועיקר במסגרת גזר דין זה, העוסק בעניינו של הנאשם 2 בלבד).

23. החלטתה של המאשימה, בנסיבות עניינו של הנאשם 2, כפי שעלו בבית המשפט, להמיר את עבירת הרצח

בעבירת ההריגה - נעשתה בשיקול הדעת. ואולם, יש לזכור ולהזכיר כי הנאשם 2 הורשע בעבירה חמורה מאוד, כאחראי למותו של המנוח, ובנסיבות חמורות ביותר: הנאשם היה חבר בכנופיה שעיסוקה הקבוע בפריצות לבתיהם של אנשים תמימים, לשם בצע כסף (וכן רכוש ומכוניות). במשך שעות ארוכות שמענו, ולא קל היה הדבר, את שלושת הפורצים המשיחים כלאחר יד על אודות הכללים ושיטות העבודה של הכנופיה העבריינית. אכן, סכנה גדולה הנובעת ממעשה ההתפרצות היא שהדברים יסתבכו כך שיגיעו לכדי אלימות, אם בעת מעשה ייתפס הפורץ, או ייתפסו הפורצים. ככלל, ביצוע עבירה על ידי חבורה יוצר מצב מסוכן, משום **"שהביצוע המשותף מאפשר ביצוע עבירות בהיקף גדול יותר, חמור יותר, ושבמהלכו יש 'צורך' בהגנת שלומם של כל המבצעים"...** (ע"פ 4424/98 סילגדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 529, 542). בנוסף, הביצוע המשותף שולל מן המבצע הבודד את השליטה על דרך ביצוע העבירה, ועל התפתחותה של העבירה לכדי עבירה חמורה יותר (שם). על כן, גישה ראויה של המשפט הפלילי היא שכל מי שבוחר **"להשתתף כמבצע בצוותא בביצוע של עבירה מקורית (כגון שוד) - חייב להביא בחשבון את העובדה שהדברים עלולים להסתבך, והוא עלול למצוא עצמו מעורב גם בעבירה נוספת (כגון רצח) שאינה בשליטתו"** (שם). תובנה זו היא העומדת ביסוד הדוקטרינה של "האחריות הנגררת", שמצאה ביטוי בסעיף 34א לחוק העונשין, שהוחק במסגרת תיקון מס' 39 לחוק העונשין.

24. כיוצא בזה, צפויה היא גם האפשרות שבעל הבית יתנגד לפגיעה הבוטה בקניינו, כפי שגם אירע במקרה הטראגי שלפנינו. מטעם זה הרחיב המחוקק בישראל בשנת 2008 את דין ההגנה העצמית במשפט הפלילי, וקבע את "הגנת בית המגורים" כאשר מדובר בבעל בית שעושה מעשה כדי להדוף אדם שמתפרץ לביתו (סעיף 134א לחוק העונשין; ע"פ 1964/14 שימשילשוילי נ' מדינת ישראל (6.7.2014, סע' 36-38 לפסק הדין). בתיקון זה ביקש המחוקק לעגן את הערך החברתי המתמצה במימרה "ביתי הוא מבצרי" (ת"פ (ב"ש) 1010/07 מדינת ישראל נ' דרומי (מיום 5.7.09), פסקה 6 לפסק הדין). הגנת בית המגורים **"קשורה בעבירות לדין העברי הדין בסוגיית הפורץ 'הבא במחתרת'"** (כפי שהסבירה השופטת ברקאי בעניין דרומי, שם, בפסקה 7). אכן דין "הבא במחתרת" נסמך על התובנה ש"אין אדם מעמיד עצמו על ממונו" (סנהדרין עב, א; רש"י, שם: **"שרואה אחר נוטלו [את הרכוש] ושותק"**; רמב"ם, הלכות גניבה, פרק א' הלכות ז-ט).

25. לאור כל זאת, מן הראוי להטיל עונש מאסר ארוך על הנאשם 2, הכולל גם את העונשים על שאר העבירות שהורשע בהן, דהיינו: עבירות ההתפרצות, קשירת הקשר לכך והשהייה הבלתי חוקית בישראל.

26. מצד שני, כשיקול לקולא, יש להביא בחשבון את עצם הודייתו של הנאשם 2 בעבירות שעבר, ובמיוחד בעבירת ההריגה, גם אם הודיה זו באה רק לאחר שמיעת הראיות. במידה מסוימת ניתן גם להתחשב בגילו הצעיר יחסית של הנאשם 2.

27. כמו כן סבורים אנו כי צודקת המאשימה בבקשתה לחייב את הנאשם 2 בפיצויים משמעותיים. נראה שזהו מקרה מובהק לחיוב בפיצויים לנוכח כל הטעמים העומדים ביסוד החיוב בפיצויים. אנו ערים לכך שהנאשם 2 הוא תושב השטחים, וכי ניתן גם להטיל ספק ביכולתו הכלכלית לשאת בתשלום הפיצויים. ואולם שיקולים אלה לא הוכרו בפסיקה כמונעים את החיוב בפיצויים. אין גם מקום לדחות החלטתנו בנושא הפיצויים עד לאחר שיסתיים עניינו של הנאשם 1.

לנוכח החיוב בפיצויים, איננו סבורים כי יש טעם להטיל עליו עונש קנס סמלי כבקשת המאשימה.

28. מובן כי בדעתנו להטיל על הנאשם 2 עונש מאסר על תנאי גם כן. ואולם, איננו סבורים שנכון להטיל על הנאשם שלוש שנות מאסר על תנאי, גם אם תקופה ארוכה זו מוסכמת על שני הצדדים. מוטב להטיל על נאשמים שהורשעו, גם בעבירות חמורות, עונשי מאסר על תנאי מידתיים - בין השאר כדי שלא לכבול שיקול דעת עתידי של בתי המשפט, והדברים ידועים.

29. אשר על כן, מוטלים על הנאשם 2, בגין כל העבירות שבהן הורשע, העונשים הבאים:

א. 13 שנות מאסר בפועל. כמו כן מופעל עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים מת"פ 51974-12-10 (בית משפט השלום בנתניה). מחצית מעונש זה יופעל באופן מצטבר, ומחצית באופן חופף. על כן, **עונש המאסר הכולל המוטל על הנאשם 2 הוא 13.5 שנות מאסר, ותחילתו ביום 23.6.2013.**

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם 2 לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם 2 לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם 2 לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון, למעט לפי סעיף 413 לחוק העונשין, וכן עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. אנו מחייבים את הנאשם 2 בפיצויים למשפחת המנוח בסך 200 אלף ₪ - התשלום לידי האלמנה, מחצית עבור האלמנה ומחצית עבור הילדים (בחלקים שווים ביניהם). התשלום יופקד עד יום 31.3.15 בגזברות ביהמ"ש.

ב"כ המאשימה תעביר למזכירות את פרטי חשבון הבנק של האלמנה.

הודעה לנאשם 2 זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ז' טבת תשע"ה, 29/12/2014 במעמד הנוכחים.

מנחם פינקלשטיין, סג"נ	ליאורה ברודי, שופטת	רמי אמיר, שופט
שופט אב"ד		

ב"כ הנאשם 2:

אבקש לאור גובה הסכום, כי אין לו אפשרות לשלם זאת בזמן כה קצר, שהסכום יחולק בתשלומים באופן של 2500 ₪ לחודש כדי שיהיה לזה ממשיות ואפקטיביות.

ב"כ המאשימה:

אנו מתנגדים לבקשה. עניין של יכולת כלכלית זה עניין שנבדק ע"י הגוף האמון על כך. לא הוגש שום מסמך ושום ראיה לכך שלנאשם יש איזשהו קושי לשלם את הפיצוי. המשפט ממילא נמשך זמן רב, חלף זמן רב מאז האירוע. אנו נבקש שהפיצוי ישולם במועד שביהמ"ש קבע.

החלטה

מלכתחילה נתנו פרק זמן של שלושה חודשים לתשלום הפיצויים.

ככל שהנאשם מבקש לפרוס לתשלומים חיוב זה, יהיה בידיו די זמן כדי לפנות למרכז לגביית קנסות ותשלומי פיצויים בבקשה לפרוס את החיוב לתשלומים ובקשה זו תיבדק לגופה.

ניתנה והודעה היום ז' טבת תשע"ה, 29/12/2014 במעמד הנוכחים.

מנחם פינקלשטיין, סג"נ	ליאורה ברודי, שופטת	רמי אמיר, שופט
שופט אב"ד		